

Ježíš Kristus třikrát různě vzdálený

Úvahy | 17.11.2013 @ 21.58

Toto kázání jsem přednesl 10.11.2013 před jihlavským sborem AC. Jeho audio nahrávka je dostupná [ke stažení](#) ↓.

Ježíše poznáváme ve třech vzdálenostech.

1. Ježíš je strašně blízko, je přímo uvnitř nás samotných

Někdo říká, že Ježíš je „na modlitbu od nás“, nebo že je na dosah ruky. Že když člověk udělá jeden krok k Němu, tak On udělá deset kroků k nám. A v Ř 8,9 se přímo píše:

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Římanům 8,9)

Ale my jsme Jeho! My máme Ducha Kristova. My víme, že Bůh je náš Otec. Tak proč někdy, a někdy až příliš často, Ježíše v nás necítíme? Křesťané přeci také zakouší různé pády, zklamání a vnitřní boje. Jsou lidé, kteří jsou věřící, a stále se nemohou zbavit hříchu: Muži podléhají sexuálnímu chtíči. Dívky zápasí s pocitem méněcennosti. Lidé kouří, propadají závislostem, depresím. Křesťanské vztahy se bortí. Chtějí přestat, něco napravit, dělat vše jinak, ale nejde jim to.

A tak to řeší, modlí se, a vyhledávají pomoc. A vycházejí na výzvy. Modlí se za ně pastor, biskup, velký evangelista, zahraniční řečník. A navzdory tomu se nic nemění, oni se cítí svázání, a padají zpět.

Co s takovými lidmi, kteří svým příkladem mimoděk „popírají“ obsah osmé kapitoly Římanům? Co s člověkem, který je Božím dítětem, a přesto žije podle těla?

Takovému člověku já vzkazuji: V Božím zájmu totiž není, abys byl dokonale svatý, ale aby ses setkal s Boží láskou, tuto lásku zakusil a seznal, že ať uděláš cokoli, ať jsi jakýkoli, ať takový nebo onaký, Bůh tě stejně a bez ohledu na to miluje. Nezáleží na tom, co jsi udělal, On tě stejně miluje. Nezáleží na tom, nač myslíš, On tě miluje. I když si připadáš jako živoucí popření všeho, co se píše v Bibli o životě v Kristu. A právě tehdy, když si takto připadáš, právě tehdy Ježíš nejhlasitěji tluče na dveře.

V Lv 11,45 se píše:

Já jsem Hospodin, který jsem vás vyvedl z egyptské země, abych byl vaším Bohem. Proto buďte svatí, neboť já jsem svatý.

Proč Bůh vyvedl Izraelce z Egypta? Protože byli svatí? To asi ne, když je k tomu teprve potom vybízí. Protože byli vyvolený národ, potomci Abrahama? To je možné. (Bible ale nejméně na dvou místech dosvědčuje, že to s exkluzivitou Izraelců není nejžhavější. Poprvé, když Bůh nabízí Mojžíšovi, že Izraelce vyhledá a učiní národ z něj [Nu 14,12], podruhé, když Jan Křtitel říká, že Bůh může Abrahamovi stvořit potomky z kamení [Mt 3,9]).

Bůh vyvedl Izraelce z Egypta kvůli zaslíbení, které dal Abrahamovi na základě jeho víry (Gn 13,14–16). Co bylo důvodem tohoto zaslíbení? Mohli bychom říci, že to byla Abrahamova víra, nebo Abrahamova poslušnost. Ale tím, kdo ve 12. kapitole Genesis jedná jako první, není Abraham, ale Bůh. Věřím tomu, že Boží láska je hlavním motivem Božího jednání s člověkem.

Pokud by nás Bůh nemiloval, nestvořil by nás. Jistě, v Boží blízkosti platí požadavek svatosti. „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“, to je příkaz. Když se někdo nesvatý přiblížil k místu, kde přebýval Bůh, tak zemřel, nebo byl ostře napomenut. Bůh to myslí vážně! Když se někdo chce přiblížit k Bohu, tak svatost je jediná a smrtelná podmínka. Jenže pohyb přiblížení k Bohu není ve své podstatě pohyb svatosti, ale pohyb lásky: Svatost může být i sobecká; zákonicí může být vzdálené od Boha. Když se ale někdo posvěcuje pouze za tím účelem, aby se přiblížil k Bohu, pak je svatost vlastně opětováním Boží lásky. A jako taková už není požadavkem, ale popisem stavu toho, kdo miluje Boha.

Boží Láska je bezpodmínečná. Jediná její nikoli podmínka, ale touha, tak jako touha každé lásky, je, aby byla opětována. Boží výzva ke svatosti je eo ipso výzvou k opětování lásky!

Opravdová Láska vychází ze svobodné volby. A volba, to je tvůrčí akt myslící bytosti. Jestliže tedy Boží Láska vznikla Jeho svobodnou volbou, když nás stvořil, potom naše opětvující láska musí být také svobodná. Svobodná volba opětvovat lásku skýtá potenciál lásku neopětvovat. A nemilovat Boha, to znamená odvracet se od něj a odříznout se tak od zdroje života.

Proč po nás Bůh žádá lásku? A proč nechává svému osudu ty, kteří se ho rozhodnou nemilovat? Je to proto, že on sám nás miluje. A touží po tom, aby byla Jeho Láska opětvována.

Člověku, který je Božím dítětem a zároveň stále zápasí s hříchem, proto musím říct toto: Ježíš je uvnitř Tebe. Co ses k němu ve víře obrátil, neopustil Tě. A proč ve Tvém životě nepřevládne? Proč si sám neotevře dveře Tvého srdce? Protože mu musíš otevřít Ty. On má totiž ruce plné lásky. Zde nekážu jen pěkná hesla, toto není zkratkovité řešení. Sám považ: Když se člověk rozhodne milovat Boha, Jeho osobu, pak se veliké potíže zmenší a hřích zeslábné.

2. Ježíš se nám schovává v lidech, kteří jsou okolo nás, ať už je máme rádi, nebo ne

Pán Bůh má smysl pro humor. A schovává se tam, kde by ho nikdo nehledal: Do lidí okolo nás. Nemluvím teď o nevěřících. Těm je každopádně třeba zvěstovat, a to případně i slovy. Mluvím o lidech, kteří se skrze Krista Ježíše stali našimi bratry. Tito lidé jsou pro nás darem. A jak píše Bonhoeffer, není vůbec samozřejmé, že můžeme mezi bratry a sestrami žít. Vždyť Kristus žil obklopen nepřáteli!

A přesto se v církvi nezdá vyskytne nedorozumění a křivda. Ještě nevím úplně přesně, proč se to děje. Nesnáším církevní politiku. Nenávidím pomlouvání. Nemohu vystát rozdělení. Někdy jsou roztržky způsobeny nezodpovědností některých bratří, jak to naznačuje apoštol, když prosí, „abysme všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky“ (1K 1,10). Často mám ale pocit, jakoby se v nedorozumění v církvi měly především umlčet naše falešné představy.

Někdo třeba věří, že mu v církvi bude dobře. Že je tam takové mravně ušlechtilé prostředí, které je vhodné pro výchovu dětí. Že se tam nabízí pěkné přátelství. Že právě v církvi uspokojí člověk své společenské potřeby.

Díky Bohu, že můžeme být přátelé. Bratrem je ale ten, „kdo byl Kristem vykoupen, osvobozen od hříchu a povolán k víře a k věčnému životu“ (Bonhoeffer, Život v obecnství, 10). Nikoli přítel, nikoli duševní spojenec, nikoli příbuzný. Ale ten, který má v Kristu stejné postavení, jako já. Naše obecnství je duchovní, ne duševní. Sešli jsme se k duchovním věcem. Ne k duševní radosti. Tam, kde se v církvi počítá pouze s přátelstvím, tam chybí pevná záruka. Přátelství se mohou rozpadnout. Kde se ale namísto toho obrací naše společné zraky ke Kristu, tam je zaručená jednota, která převyšuje každé přátelství. Kristus se navíc nikdy nerozpadne!

On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem. (Kolokým 1,17n)

Ježíš Kristus je na prvním místě! V našich sympatiích i antipatiích vůči druhým lidem je On na prvním místě. A je-li tomu tak, pak se naše sympatie a antipatie snadno rozpustí v našem pohledu na Ježíše. Právě Jeho přece máme spatřovat, když se díváme na sebe navzájem. Je to Ježíš, který nás oslovuje skrze přítomnost našich bratří a sester v církvi. Protože On je hlavou církve. A my jsme Jeho součástí.

3. Ježíš je na horizontu jako předmět k následování

Zjistili jsme, že ve jméně Ježíš je obrovská moc. Předmětem neshody těch, kteří si to myslí, je způsob jeho užití. Ježíš, to je příležitost ke spáchání činu. Jaký je ale motiv? Někteří se rozhodli žít „pro Ježíše“. A tak i konají: Dělalí věci, jakoby je dělali pro Něj jako dar, jako oběť, jako úlitbu. Potřebuje však Ježíš, abychom mu něco dávali, nebo dokazovali? (Ř 11,35)

Jiní se jakoby s válečným pokřikem „za Ježíše“ vrhají do bitvy života jako armáda, jejíž On je králem a vlastní. Král a vlast jsou ale příliš závislí na své armádě. Ježíš na nás závislý není. Naopak, Ježíš je naprosto nezávislý. Jak píše C.S. Lewis, „On není ochočený lev“! Není na místě Jeho zavřít do zlaté klece a vést v Jeho jménu svévolné války.

Ježíš je pastýř. On jde před námi, On je předmět k následování. V následování Krista spočívá moc Jeho jména. V tom, že jej spatřujeme nikoli jako důvod mnoha dobrých skutků, ani jako záminku k prosazování církevní agendy zde na Zemi, ale jako předmět našeho následování, který se objevil na našem horizontu, když jsme byli ztraceni.

Výjimečnost následování je v pojetí hodnoty. Pro toho, kdo se jen snaží dělat věci pro Ježíše, jde hlavně o zdar věci, kterou dělá. Musí se to podařit, jinak je něco špatně! Pro toho, kdo se za Ježíše vrhá dobývat tento svět ve všech jeho společenských strukturách, je opět měřítkem úspěch jeho tažení. Pro následovníka je však jedinou jistotou směr a jediným měřítkem Ježíš. Lhostejno, jde-li houštím nebo zástavbou, přes kopec či údolím, nebezpečným či zajištěným územím. On následuje Krista na svém obzoru, který jej vede. Nezáleží dokonce ani na době, po kterou je následovník následovníkem, neboť jediný rozdíl mezi čerstvým a dlouholetým je v rozdílném zvyku obou, nikoli v jejich rozdílném postavení ve vztahu k předmětu následování. Nezáleží na výchozím bodě, nezáleží na morálním profilu, nezáleží na dílčím úspěchu, nezáleží na zhoršení nebo zlepšení situace křesťanů v zemi. Jediné, na čem záleží, je Ježíš na obzoru. Máme ho na obzoru stále? Pokud ne, pak bez ohledu na své bohatství a slávu, jsme jako církev v Laodikeji:

Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý. (Zjevení Janovo 3,17)

Pokud se pro Ježíše a za Ježíše zaměříme na vytváření programů a ztratíme Ho z obzoru, pak programy skončí. A zůstane prázdnota. A marnost. A papírové křesťanství, které nevydrží ani pozemský déšť, natož nebeský oheň. Pokud ale máme Ježíše na obzoru a následujeme Ho, takže se nám neztrácí, pak se můžeme bát neúspěchu, pronásledování, můžeme se bát hanby a pomluv ze strany světa i falešných bratří. Jediné, čeho se nebudeme muset bát, je duchovní prázdnota a neštěstí. S Ježíšem na obzoru něco takového nepřichází v úvahu.

<https://selah.cz/uvahy/jezis-kristus-trikrat-ruzne-vzdaleny/>